

Sygn. akt III Cz 1801/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Tomasz Pawlik

Sędziowie: SO Leszek Dąbek (spr.)

SR del. Ewa Buczek - Fidyka

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2017 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela (...) Banku (...) (...) w K.

przeciwko dłużnikowi J. R. (R.)

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie wniosku dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej

na skutek zażalenia dłużnika

na rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 19 grudnia 2016 r., sygn. akt VIII Co 1584/16

postanawia:

1. **oddalić zażalenie;**

2. **oddalić wniosek wierzyciela o zasądzenie na jego rzecz od dłużnika zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

SSR del. Ewa Buczek – Fidyka SSO Tomasz Pawlik SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Cz 1801/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrzu w punkcie 2 postanowienia z dnia 19 12 2016r. oddalił wniosek dłużnika J. R. o obniżenie opłaty egzekucyjnej ustalonej w postanowieniu Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Raciborzu – S. K. z dnia 11 05 2016r. wydanego w sprawie o sygn. akt Km 1045/14, uznając, że dłużnik nie podając pełnej informacji o osiągniętych dochodach oraz źródłach utrzymania nie przedstawił pełnej informacji o swoim stanie majątkowym przez co w świetle regulacji

art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 08 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2015r. poz. 790 j.t.) jego wniosek jest bezzasadny.

Orzeczenie zaskarżył **dłużnik J. R.**, który wnosił o jego zmianę przez uwzględnienie wniosku.

Zarzucał, że przy ferowaniu postanowienia naruszono regulację art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 08 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2015r. poz. 790 j.t.) poprzez jej niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że nie podał

on pełnej informacji o jego stanie majątkowym, dochodach, składnikach majątkowych i wydatkach, mimo że swoją ciężką sytuację finansową opisał w samej skardze.

Ponadto zarzucała, że Sąd „nie wziął należycie pod uwagę”, że czas pracy Komornika oraz zakres podjętych przez niego czynności nie uzasadniał wysokości opłaty egzekucyjnej ustalonej w zaskarżonym postanowieniu komornika. ”.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Z akt komorniczych wynika, iż Komornik prowadząc egzekucję sukcesywnie podejmowała w niej czynności egzekucyjne, w tym dokonał szeregu czynności związanych z prowadzoną egzekucją z nieruchomości dłużnika,

które w konsekwencji doprowadziły do wyznaczenia drugiego terminu jej licytacji.

W tej sytuacji nie sposób przyjąć – jak tego domaga się zażalenie –

że wysokość ustalonej opłaty była nieadekwatna do nakładu pracy Komornika.

Równocześnie skarżący wnosząc wniosek o obniżenie opłaty ograniczył się wyłącznie do stwierdzenia, iż przeciwko niemu są prowadzone liczne egzekucje i jego zadłużenie w chwili wniesienia wniosku „kształtowało się na poziomie kilkuset tysięcy złotych” oraz że wszczęcie przeciwko niemu egzekucji „wynikało z problemów z jakimi borykała się wówczas jego firma”, nie podając jednak żadnych konkretnych danych dotyczących jego sytuacji majątkowej (dotyczących posiadanego majątku ruchomego i nieruchomego, przysługujących mu wierzytelności, posiadanych środków finansowych, czy też aktualnej finansowej kondycji jego firmy).

Pomimo tego, że zostało to mu wytknięte w zaskarżonym orzeczeniu, informacji tych nie podał także w zażaleniu, ograniczając się jedynie do zdawkowego stwierdzenia, iż swoją ciężką sytuację finansową szczegółowo opisał

we wniosku.

Z tych powodów – wbrew temu do czego w istocie zmierza zażalenie –

nie wykazał on, że nie jest w stanie ponieść opłaty egzekucyjnej w wysokości ustalonej w zaskarżonym postanowieniu Komornika, co w połączeniu z powyższym - w świetle regulacji art. 49 ust. 7 ustawy z dnia 29 08 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. z 2015r. poz. 790 j.t.) - czyniło jego wniosek

o jej obniżenie nieuzasadnionym.

Znalazło to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym rozstrzygnięciu, a to czyni zażalenie skarżącego bezzasadnym w rozumieniu art. 385 k.p.c.

w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. i z mocy zawartej w nim

regulacji prowadziło do jego oddalenia.

Resumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie dłużnika jako bezzasadne oddalono w oparciu o regulację art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

SSR del. Ewa Buczek – Fidyka SSO Tomasz Pawlik SSO Leszek Dąbek